

Việt Nam: Đất không lành nên chim không đậu...

Tại sao không là Việt Nam?

canhco's blog

Trong lúc cả bộ máy chính trị Việt Nam bận rộn đề cao lãnh tụ Hồ Chí Minh qua việc khánh thành công trình “ghi lòng tạc dạ” gia đình nội ngoại ông Hồ cùng lúc với việc bận rộn tổ chức đại hội Đảng nhằm chia ghế trong những vị trí “đắc địa” thì nguồn tin 27 công ty, tập đoàn của Mỹ sẽ ra khỏi Trung Quốc về “định cư” tại Indonesia khiến dân chúng Việt Nam một lần nữa ngỡ ngàng, ngỡ ngàng vì thấy rõ sự dân dòn của bộ máy nay đã đến lúc cân tháo ra và... vứt bỏ.

Tin tức từ PolicyTimes cho biết Indonesia đã giành chiến thắng khi nhận được sự gởi ý của Tổng thống Mỹ cho phép 27 công ty của Mỹ vào nước này sau khi rút khỏi Trung Quốc vì Bắc Kinh đã lợi dụng chuỗi cung ứng toàn cầu để tạo sức ép với Mỹ và các quốc gia EU trong đợt dịch Covid-19 vừa qua.

Tuy tờ báo cho biết tên của 27 công ty này chưa được tiết lộ nhưng người ta hiểu rằng đó là những công ty lớn, có ảnh hưởng tới nền kinh tế toàn cầu và chính quyền của Tổng thống Trump đã quyết tâm kéo chúng ra khỏi quỹ đạo của Trung Quốc.

Trong vài tuần vừa qua thế giới chứng kiến sự giận dữ của Hoa Kỳ trước trò làm ăn tráo trở của Trung Quốc cũng như Bắc Kinh đã thừa dịp dịch họa của thế giới đề ứng dụng làm những việc mà bất cứ chính thể nào có lương tri đều phải tránh xa ngoài trừ cộng sản.

Mỹ đã sẵn sàng đối đầu với Trung Quốc kể cả bằng vũ lực và việc cùng lúc 27 công ty rút ra khỏi Trung Quốc chỉ là bước dạo đầu của một loạt biện pháp ngăn chặn con tham vọng làm chủ trái đất của Bắc Kinh.

Nhưng tại sao Tổng thống Trump lại chọn Indonesia chứ không phải là Việt Nam khi Hà Nội có mặt những công ty khác đang hoạt động tại đây? Câu hỏi này thật ra không khó nếu tìm hiểu sâu hơn.

Điều dễ hiểu đầu tiên bởi Việt Nam đang là tay chân thân cận với Bắc Kinh và Mỹ hiểu rất rõ về vai trò của Hà Nội đã và đang đóng thế vai cho Bắc Kinh trong những lúc được yêu cầu.

Bắc Kinh nói không ở đâu thì Hà Nội cũng nói không ở đó. Bắc Kinh chống Mỹ một thì Hà Nội cũng chống Mỹ có khi còn hơn, mặc dù chỉ trên những tờ báo Đảng. Bắc Kinh không chấp nhận nước nào thì Hà Nội có mặt đưa tay ủng hộ, Bắc Kinh truy bắt người Duy Ngô Nhĩ thì Hà Nội lập tức trao trả những người này khi họ nhập cảnh trái phép vào Việt Nam. Bắc Kinh không chấp nhận Đài Loan thì Hà Nội gơ tay biểu quyết....

Thứ đến Mỹ cũng hiểu rõ Việt Nam không còn nguyên vẹn chủ quyền khi Trung Quốc đã khống chế mọi thứ từ tài chính tới đất đai, biển cả và nhất là vị trí lãnh đạo trong guồng máy công quyền.

Việt Nam nợ Trung Quốc từ những vụ vay mượn ngân hàng trong các dự án cho tới các món nợ chính trị xa xưa từ hồi còn chiến tranh với Mỹ. Chính những món nợ này khiến doanh nghiệp Trung Quốc xem Việt Nam là đất nhà của họ vì vậy mọi vấn đề liên quan tới kinh doanh không cần phải lo ngại luật pháp Việt Nam.

Hà Nội bắt buộc phải nương tay đối với doanh nghiệp Trung Quốc. Chính điều này làm cho Mỹ đặt dấu hỏi liệu sau này doanh nghiệp Mỹ có được đối xử công bằng với doanh nghiệp Trung Quốc khi có tranh chấp xảy ra hay không? Và đất nhà Trung Quốc ngay tại Việt Nam có giúp cho Bắc Kinh có thêm cơ hội để tránh những đòn phép thuế quan của Mỹ?

Việt Nam đã chấp nhận cho doanh nghiệp Trung Quốc chia chác quyền sử dụng đất vốn là thứ cấm kỵ trong hiến pháp Việt Nam khi lập ra những đặc khu kinh tế trong đó không có hình ảnh nào của phương Tây hiện diện.

Những đặc khu đó cho thấy tính chất chính trị mạo danh kinh tế của chính phủ Việt Nam khiến dù có hào phóng cách mấy Mỹ cũng phải chùn chân trước một đất nước không còn chủ quyền trên lĩnh vực đất đai và độc lập trên phương diện chính trị

Tất cả những thứ ấy Mỹ đều thấy và bây giờ tới lượt Mỹ phản ứng có điều kiện với Việt Nam là điều dễ hiểu.

27 công ty này không phải tự ý chọn Indonesia mà do Tổng thống Mỹ chọn lấy. Mặc dù đó chỉ là sự thỏa thuận để được hỗ trợ của chính phủ nhưng điều này cho thấy trong những sự kiện lớn có liên quan tới kinh tế và an ninh quốc gia Mỹ lúc nào cũng có đủ luật lệ để ứng phó.

Thoát Trung lúc này là mục tiêu lớn của Mỹ, cả hành pháp và lập pháp, vì nước Mỹ nhận thấy sự nguy hiểm của Cộng sản đã giúp cho Trung Quốc lừng lững đe dọa toàn thế giới.

Chỉ có Cộng sản Trung Quốc với nguyên vẹn hình hài độc tài toàn trị mới đủ sức mạnh khiến hơn 1 tỷ 400 triệu người dân Trung Quốc nằm im dưới xích sắt của những chiến xa thời Thiên An Môn.

Vì Việt Nam là một thể chế Cộng sản nên Mỹ không thể đưa tay cho Hà Nội trói như đã từng bị Trung Quốc trói trước đây.

Người ta không ngạc nhiên khi năm ngoái chính Tổng thống Donald Trump đã chỉ đích danh Việt Nam mà nói: “Việt Nam đang lạm dụng thương mại với Mỹ còn tệ hơn Trung Quốc”. Tại sao như vậy? Bởi Việt Nam toa rập với các công ty Trung Quốc xuất khẩu thép vào Mỹ qua con dấu Việt Nam.

Nước Mỹ đủ bản lĩnh để biết trên sao hỏa đang xảy ra chuyện gì thì Việt Nam làm sao qua được đôi mắt cú vọ của tình báo kinh tế Mỹ trải ra trên toàn cầu? Có lẽ Hà Nội đánh giá Mỹ là con cọp giấy nên lơ đi hậu quả thấy trước khi tiếp tục chơi với con cọp Trung Quốc.

Nước Mỹ tự do nhưng nước Mỹ có khôn phép để làm cho sự tự do đó trở nên có ý nghĩa.

Bất cứ công ty nào của Mỹ cũng có quyền vào Việt Nam nhưng cùng lúc 27 công ty vào Indonesia là một câu hỏi lớn cho những người làm chính sách. 27 công ty là một tập thể, tập thể kinh tế ấy có thể làm tiền đề cho hàng loạt công ty khác theo nhau vào Indo gây ra một bối cảnh tốt đẹp cho kinh tế của nước này. Ngược lại, vì mất lòng tin của nước Mỹ nên Việt Nam đang tự bỏ phiếu đẩy mình ra khỏi quỹ đạo dân giàu nước mạnh.

Rồi đây sau khi cuộc bỏ phiếu trong căn phòng tổ chức Đại hội Đảng thành công tốt đẹp có lẽ Đảng Cộng sản Việt Nam sẽ sang trang: Cùng chia sẻ với Trung Quốc sự run sợ đối với con cọp giấy Hoa Kỳ.

canhco's blog